

Brief 19 Nov12

Beste Vrienden,

Veel groeten uit Kisumu. Ook al ben ik weer ingeburgerd na mijn zomerreces, toch blijven de verschillen tussen Nederland en Kisumu mij boeien. Ik geef een paar voorbeelden.

Men stelt hier bijvoorbeeld de vragen anders. In Nederland probeert men de ondervraagde vaak op weg te helpen door bij de vraag een aantal antwoorden te suggereren, een soort multiple choice. “Wat wil je drinken, koffie of thee?” Het keniaanse antwoord is dan altijd: “Ja.” Ho, dit is een slecht voorbeeld, want je moet een bezoeker nooit vragen of hij wat wil drinken of eten: je moet het ongevraagd voor hem of haar neerzetten, als een geschenkje. Trouwens, het spel met Ja en Nee blijft wat ongewoon, want als je hier vraagt: “Moet je die rekening niet betalen?” en ze zeggen van Ja, dan betekent dat: “Ja, ik moet die rekening niet betalen”. Stel dus geen negatieve vragen, anders raak je de kluts kwijt.

Over vragen gesproken, daar moet ik denken aan een voorval van lang geleden; ik zal het al wel aan sommigen van jullie verteld hebben, maar het blijft leuk. We waren in een restaurantje in Gilgil en vroegen om soep. “Soep?” zei de ober, “Kies maar”, en gaf ons het menu waarop vier soepen stonden: kippensoep, tomatensoep, champignonsoep en groentesoep. We namen kippensoep. Na een tijdje kwam de ober uit de keuken met de mededeling dat er geen kippensoep was. Dus namen we maar groentesoep. Na een tijd kwam hij weer uit de keuken terug met het bericht dat er ook geen groentesoep was. Toen vroegen we welke soep er dan wel was. Hij ging terug naar de keuken en kwam na een tijd terug met het bericht dat er alleen maar tomatensoep was. Prima toch.

In de kerk is het natuurlijk ook heel anders. Hier worden de kerkgangers toegesproken en luisteren ze (of niet) en antwoorden ze zelfs; in Nederland wordt er iets voorgelezen en leest iedereen van een papiertje mee.

Ook het begrip “op tijd komen” blijft wringen. En het is voor Nederlanders toch zo simpel: we hebben allemaal een apparaatje om de pols, en als een wijzertje op een bepaald nummer staat moet er iets gedaan worden. Dat zit hier echt niet lekker. Hier kijkt men naar de zon en naar elkaar. Ook is er dit verschil: hier reageert men op gebeurtenissen, in Europa wil men ze laten gebeuren. Hier is men heel bedreven in het ontsnappen uit een crisis, in Europa proberen ze de crisis te voorkomen. Het beste is om beide te kunnen; zo kunnen we van elkaar leren.

Er zijn hier veel bezoekers: Annelie uit Ommen, Eva uit Westmalle/Belgie, Vera uit Doetinchem, Betsy uit USA, en Jan Smorenburg, aan velen van ons welbekend. Ze draaien in onze programma's mee, wonen allemaal in Nyalenda Centre; daar zie ik ze een paar keer per week, soms ga ik met ze uit, en zondagsavonds spelen we sjoelbak in Nyalenda. Voor juli volgend jaar hebben we grootse plannen voor een echt monumentaal bezoek; meer nieuws daarover kunnen jullie lezen in de volgende Vriendenbrief die begin december komt.

Wellicht zien jullie verontrustende berichten over Kenia in de krant. Het meeste daarvan speelt zich af in afgelegen uithoeken van het land. Maar toch ook in Kisumu is het in het donker niet altijd pluis vanwege roverbendes. Deze maand zijn er in de stad 's nachts nogal wat lui vermoord. Onze bezoekende meisjes krijgen soms tot hun verbazing te horen dat je hier zaterdagavond echt niet uit stappen kunt gaan.

Tot slot veel inspiratie met Sinterklaas, een festijn voor het kind in ons. Ik mis het echt. Eigenlijk had ik deze brief in dichtvorm willen schrijven. Iets voor een volgende keer.

Hans Burgman.